

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n14.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:14

#

Om mig selv.

Dette er just det Betyggende, Garantien for Rigtigheden af min Position paa det religieuse Gebeet.

Det er ikke i Kraft af en Theorie, ei heller vilkaarligt, at jeg har besluttet ikke at ville gifte mig, eller at bestemme mit Liv ueensartet med Stræben for de endelige Formaal. Nei, jeg er fra tidligste Tid i Qvaler en ἀφορισμενος. Det er en høiere Magt, der tvinger mig.

Var jeg, msklig talt, frank og fri og conform med det Almene, saa var jeg neppe kommet ind paa alt Sligt. Men lad os antage, at det alligevel var skeet, at jeg selv theoretisk eller vilkaarligt havde lagt mit Liv saaledes an: saa vilde jeg vel altfor snart have bedaaret mig i det Fortjenstlige, og snarest muligt løbet vild i at stifte Skole.

Nei, jeg er et Memento, saa langt som muligt fra at fordre af Andre, at de skulle leve saaledes, saa langt som muligt fra at finde noget Fortjenstligt i mit Liv. Men jeg er et Memento for Tiden, at de skal være saa god taknemligen at paaskjønne at det er dem muligt og ogsaa tilladt at have denne Lindring at sysle med endelige Formaal, samt, at de skal skee Skam, hvis de frækt vende Forholdet om, og gjøre denne Formildelse til den høieste Alvor og det Høieste. Dette er mere og mere glemte siden Luther, som man har taget forfængeligt, – og her ligger jeg.

Men det Betyggende ligger just i, at det, især i Begyndelsen, er efter en kun altfor frygtelig Maalestok at jeg existentielt tvinges til at blive opmærksom (og derved til at kunne gjøre opmærksom) paa den strengere religieuse Existents, derved nemlig at jeg, lidende og tvunget, er sat udenfor det Almene.

Smerten og Qvalen har især i Begyndelsen været frygtelig – men just derfor har jeg ogsaa havt ganske Andet at tænke paa end at blive mig selv vigtig ved det »Fortjenstlige« eller at faae travlt med at danne Efterabere.

#